

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 18. Mt. XVIII

Baland.-April 30, 1938

LTSR valst.
respublikos
biblioteka

II SEKMADIENIS PO VELYKŲ

EVANGELIJA

Jono 10, 11—16

ANUO metu, Jėzus tarė farisiejam: Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bėga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir taip bus viena avidė ir vienas ganytojas.

LEKCIJA

I Petro 2, 21—25.

BROLIAI: Kristus kentėjo už mus, palikdamas jums pavyzdį, kad sekiojūmėte jo pėdomis. Jis nepadarė nuodėmės, ir nerasta vyliaus jo burnoje; kuomet jam piktžodžiavo, jis nepiktžodžiavo; kuomet kentėjo, negrasė, bet pasidavė tam, kurs teisė jį neteisai; jis pats savo kūne nešė mūsų nuodėmes į medį, kad mes, numirę nuodėmės, būtumė mgyvi teisybei; jo randais jūs esate pagydyti. Nes jūs buvote kaip klaidžiojantys avys; bet dabar sugrįžote prie jūsų sielų Ganytojo ir Vyskupo.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Pasiskaitymai šventadieniams)

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

I.

Kuriam tikslui mes čia gyvename ant žemės?

1. Išanga. Pasaulio tvarkingumas.

JAU bus bent penkios dešimtys metų, kai mano tėvo nabašninko bernas, sugrįžęs iš vakaruškų, kur jis gavo gerokai išperti kailį, visas piktas, lyg Perkūnas, mesdamas kepurę ant suolo, sušuko: “Ar velnias čia ir kišasi?! Kuriai balai žmogus ir gyvena čia ant žemės, jei laimės nēr ir nēr!”

Anuomet aš labai gardžiai nusijuokiau; tačiau, dabar, po tiek metų prisimenant šį įvykį, mane visai nebeama juokas — mat, jojo pelnyta, ar nepelnyta nelaimė iššaukė labai rimtą klausimą, kurio turi susirūpinti ir susidomėti kiekvienas rimtai žiūrįs į gyvenimą žmogus.

Atkreipę savo dėmesį į visą šį didžiulį pasaulį, mes lengvai pastebėsime, jog viskas

jame sutvarkyta be galo tiksliai. Gi visi pasaulinės erdvės kūnai atlieka savo mižiniškus kelius, lyg kad jie būtų buvę laikrodžio ratai ir rateliai, nukrypdami nė ant nagos juodimo; vėjas pūsdamas pravalo orą, kad oras nesugestų; jūrų vandenys kasdieną plaukia krantan ir vėl atslūgsta, kad nesupūtų vanduo; tūkstančių tūkstantys regimųjų ir neregimųjų gyvūnėlių darbuojasi, lyg kad kokioj dirbtuvėj, perdirbinėja sėklas, augina augmenis; kiekvienas, kad ir mažiausias vabalėlis atlieka aukščiausiojo Kūrėjo ir giliausios Išminties užduotąjį sau darbą; kiekvienas mažiausias daiktelis turi savąjį tikslą ir siekį!

Jei šitaip yra su visais kūriniais, tai juo labiau turi turėti savo tikslo būti čia ant žemės žmogus, šis “pasaulio karalius”.

Kad žmogus stovi aukščiau už visus kitus

kūrinius, kad jis griežtai skirias nuo jūjų, kaip kad dangus nuo žemės, kad jis turi savy visai skirtingą, savitą, aukštesnės rūšies jėgą, kurios kad ir aukščiausiojo laipsnio gyvūnai visai neturi ir kurią mes vadiname žmogaus "sielą", tai jau rods šito ir neberekėtų ir aiškinti. Tačiau, deja! ypač mūsų laikais taip vadinamieji "laisvamaniai" šaukte šaukia, jog žmogus tai esąs lygus kitiems gyvuliams, jog jis išsivystęs iš bezdžionės!

Šio dėliai mes ir turime bent kiek ilgėliau pasikalbėti apie protingosios sielos veiksmų apsiraiškimą žmoguje.

2. Protingos sielos veiksmai.

Devynioliktasis ir dvidešimtas šimtmečys atsižymi atsižymi nepaprastu kovos prieš Dievą ir Jojo įsteigtąją Bažnyčią būdu. Seniau labiau rodyta pasididžiavimo ir noro prilygti Dievui ir Dievą išmesti iš dangaus. Seniau Dievo ir Jojo paduotojo tikėjimo priešai patys save vadindavo dievais.

Luicipieris, nešiodamas Dievo šviesą ir skaiestybę, anot panašių į tiesą speliojimų, sukilo prieš Dievą dėl to, kad jis, sužinojęs apie Švenčiausios Trejybės Antrojo Asmens įsikūnijimą, pasijuto, lyg užgautas — jam būsią perdidelis pažeminimas atiduoti garbę Dievui - Žnogui — jis dėjosi daug vertesniu už žmogų. Šis išdidumas patraukė nemaža ir kitų angelų prisidėti prie riaušių!

Adomas su Ieva nusidėjo Dievui dėl tai, kad buvo panorėję savo išmintimi prilygti Dievo išminčiai. Jūjų puikybė ir troškimas viską žinoti išvarė juos iš rojaus!

Visi prieštikybiniiai filosofai, taip vadinamieji "išminčiai" norėdavo įrodyti, jog jie daugiau išmaną už Jėzaus, Almžinojo Žodžio įsteigtąją ir Jojo vedamą Bažnyčią.

Šitokia puikybė, šitoksai noras viską žinoti, statyti save aukščiau už kitus, tai dar suprantamas dalykas. Tačiau, dabartiniais laikais kovos su Dievo apreikštuoju mokslu būdas yra labai ir labai keistas, ypač lietuviuose. Jis jau įgijo ir net pastovų nušaukimą (pavadinimą), būtent: "bezdžioniskas" būdas, o jojo skelbėjai "bezdžioninkai".

Jie tvirtina, jog žmogus niekuo nesiskiręs nuo gyvulio: nuo galvijų, šuns, ar kitų tam panašių!

"Na, kad bezdžioninkai panašūs į bezdžiones savo pasielgimu", šitaip girdėjau vieną ūkininką aiškinant: "tai jau aišku, kadangi jie, lyg bezdžionės yra labai gašlūs, neapkenčia moterystės Sakramento ir kilnios meilės ir mėgsta kitus pamėgdžioti — pamatę, jog esama tokių, kurie niekina Bažnyčią ir jos mokslą, norėdami išsiskirti nuo kitų iš viso tarpo, ir jie pradeda pamėgdžioti "bezdžionaujančius".

Galima su ką tik privestu tvirtinimu sutikti, ar nesutikti, tai kitas dalykas; tačiau, kad bezdžioninkai stengiasi ir kitus įtikinti, jog jūjų protėvių esama ne kieno kito, kaip tik bezdžionės, ir jog jie niekuo nesiskiria nuo savo šitokių protėvių, tai yra faktas, kurio pagrindas yra ne kas kita, kaip tik noras atsipalaidoti nuo visų suvaržymų, kuriuos tikėjimas (R. K.) uždeda ant kūno geidulių.

Gaila vargšų, kadangi jie patys nesusi-griebia, jog jie patys sau prieštarauja. Jie mato žmogaus išorinį panašumą į bezdžionę, bet nemato išvidinio skirtumo, ir tai dar tokio, kad šito panašumo ir skirtumo tarpe nėra jokio liepto, kurs juos surištų, sujungtų!

Gi patys "bezdžioninkai" protauja, mąsto, pareiškia savo valią (reikia atskirti nuo noro), atskiria dorą nuo nedora — žodžiu — jie parodo, jog juose esama kažko nekūniško, neapčiuopiamo, nesaikuojamo, ko nematome kituose kūriniuose ir ką mes vadiname siela.

Siela, anot šv. Augustino (De qualit. An.), yra tai sutverta buitis, neregima, bekūnė, nemari, panašiausia į Dievą, turinti Kūrėjo pavidalą.

Apie ją taip sako savo Dialoguose šv. Grigalius, "Visagalis Dievas yra sukūręs trejopas dvasias: vieną, kuri nėra pridengta kūno; antrą, kuri yra kūno pridengta, tačiau, su kūnu nemiršta; ir trečią, kuri yra ir kūno apdengta ir su kūnu miršta".

Siela sujungta su kūnu dėl keturių priežasčių, būtent: 1. Dievo gerumas panorėjo kūniškąjį kūrinį padaryti savo palaimos dalininką, ko negalima būtų suteikti, jei kūniškasis kūriny nesusijungtų su dvasine butimi. 2. Įgaunamiems per kūno vargus nuopelnams padidinti. 3. Dievo kūrimo pasaulio

tobulumui ir tvarkai parodīti. Dievas yra patsai iš savęs, be pradžios, nesutvertoji, gryniasioji dvasia. Jis sukūrē gryniasias dvasias, t. y. angelus; Jis sukūrē ir grynus kūnus: žemē, augmenis, vabalus, šliaužus, žuvis, paukščius, žvėris. Jojo Išminties tvarkai pritiko, kad būtų sukurtas ir toksai kūrinys, kurs būtų kartu ir dvasinis ir kūninis, t. y. žmogus. 4. Tarnyba Dievui, kuriam ji yra juo malonesnē, juo daugiau progos turi žmogus garbinti Dievą savo kūnu ir kitus savo pavyzdžiu patraukia prie meilės Dievui.

Siela turi trejopą jėgą, būtent: atmintį, protą (išmintį) ir laisvą valią.

Ji turi tris privalumus: neregimumą, dvasingumą (t. y. jie nėra sudėta iš sudėtinės medžiagos- ir nemarumą.

Apie šitą sielą, kuri gaivina žmogaus kūną, kalba ir šv. Raštas. "Ir Dievas sutvėrē žmogų į savo paveikslą" (Pradžia 1, 27). "Taigi Viešpats Dievas padarē iš žemės molio žmogų ir įkvėpē į jo veidą gyvybės kvapą, ir žmogus pasidarē gyva esybē" (Prad. 2, 7). "Bet teisiųjų sielos Dievo rankoje, ir jų nepaliečia mirties kankinimas. Neišmintingųjų akims jie rodos mirštą, ir jų išėjimas laikomas suspaudimu, ir jų atsisiskyrimas nuo mūsų sunaikinimu, tuo tarpu jie yra ramybėje. Ir nors jie žmonių aki-vaizdoje kentėjo kančių, tačiau jų viltis pilna nemarumo... Teisieji žibės ir plėsis, kaip kibirkštis nendryne" (Išm. 3, 1). "įNebijokite tų, kurie užmuša kūną, sielos gi negali užmušti; velyk bijokite to, kurs gali ir sielą, ir kūną nugramzdinti į pragarą" (Mat. 8, 28). "Juk, ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, bet nustotų savo gyvybei atvaduoti?" (Mork. 8, 36).

bės? Arba ką žmogus gali duoti savo gy-
Štai, šitokios sielos "bezdžioniškai" ir nepripažįsta. Jie sako, jog žmogus niekuo nesisikirias nuo bezdžionės, jog jis esąs tiktai išlavintoji bezdžionė!

Jie, t. y. "bezdžionininkai" Protauja, kalba, turi laisvą valią pasirinkti sau gera, ar pikta. Tačiau, kur jie yra matę, kad bezdžionė protautų, kad ji kalbėtų, t. y. savo mintis suglaustų krūvon, ir pramanytų ką naują?

Protas reikalauja pažangos. Gi kas yra matęs gyvuliuose pažangą dvasios atžvilgiu?

Kaip kad prieš tūkstantį metų, taip lygiai ir šiandien bezdžionėyra bezdžionė, kiaulė yra kiaulė, o ne panelė! Visi paukščiai krauni lizdus taip pat, gyvena taip pat, vartoja tokį pat maistą, kaip kad ir pirma. Gi jie, susidurdami su žmonėmis, būtų galėję iš jų daug ko gera pasimokyti; o ar prasimoko? Naminiai gyvuliai: šuo, arklys, jautis, prijunkinta bezdžionė mato ugnį, prie kurios taip mėgsta pasišildyti, mato palapines ir tam panašių jiems naudingų dalykų; tačiau, paleisti laisvėn, palikti kas sau, jie neiško naudotis nei ugnimi nei kitais dalykais — ir vėl šuo lieka šuo, bezdžionė bezdžione. Kodėl? Gi dėl to, kad jie neturi dvasinio proto, neturi laisvos valios, negali galvoti, sumesti krūvon savo mintis, jas palyginti, iš jų išvadą padaryti — žodžiu — **kadangi jie neturi sielos!**

Kitoniškai esti su žmogumi. Kad ir toliausiai atlikęs nuo civilizacijos laukinis žmogus savo mintis išreiškia ne jausminiais ženklais, bet kalba, žodžiais, kurių kiekvienas turi savo atskirą prasmę, kurie sudėti vienon krūvon sudaro žmogaus sielos mintį.

Šitąja mintimi jis dalijasi su sau panašiais, daro palyginimų. Pastebėjęs sau ne-

suprantamą dalyką, pradeda ieškoti priežasties. Vienus prajovus palygina su kitais. Suranda panašumą, nuoseklumą, pasekas. Pasėkų vedamas, lyg siūlų kamuoliu, prieina prajovų priežastį. Šiuo keliu mąstydamas jis prieina dėsni, jog turi būti priežasčių priežastis, niekeno nepriklausoma, tvarkytoja visako, kas yra, t. y. **Pradeda pažinti Dievą!**

Jis turi atmintį; tačiau, jam protas sako, jog šijojo atmintis yra netobulą. Jam norisi savo patyrimai palikti saviesiems, kad šiems neberekėtų iš naujo ieškoti priežasčių ir vėl vargti vargą. Jam norisi susikalbėti su kitu žmogumi, kurio jis pats negali pasiekti. Štai, ir atsiranda noro savo mintis perduoti kitiems. Ir jis išgalvoja raštą! Iš pradžių šis yra netobulas; taigi palaipsniui jis jį taiso, dailina, tobulina. Perilga jis prieina dabartinį spaudos raštą!

Ši sielos proto, valios ir atminties jėga ir yra priežastis anos žmonių pažangos, kurios nematome gyvuliuose, kadangi **šie neturi sielos!**

Pasiknisinėje po kultūros istoriją mes lengvai pastebėsime, jog amerikiečių, europiečių pažanga nė kiek nesiskiria nuo zulusų, negrų, ekskimosų, pažangos. Visi žengia tais pačiais keliais pagal aplinkybes, kuriose jie gyvena.

Pasaulio išradimai, astronomijos mokslas, dangaus kūnų takai buvo atrasti pirma negu teleskopai (žiūronai). Protas išskaičiavo, protas padarė išvadas ir tikrovė parodė, jog jų išskaičiavimai tai ne pasakos, bet tikri faktai!

Jei šiandien mes didžiuojamės savo civilizacija, tai reikia visų pirma dėkoti aukščiausiajam Kūrėjui už tai, kad Jis apdovanojo mus protinga siela, o paskui tai Šviesai, kurią Jis atsiuntė iš dangaus, t. y. Dievo Žodžiui ir Jojo įsteigtajai R. K. Bažnyčiai, kuri pagelbėjo žmonijai kopti aukštyn civilizacijos laiptais, palaikydama pažangos norą, paragindama ir reikalaudama iš kiekvieno, pagal savo išgales išnaudoti savo sielos gabumus (talentus). Štai, dabartinės kultūros šaltinis!

Kad ta pati įstaiga — Bažnyčia būtų mokinusi tūkstančių tūkstantimis beždžionių ir jų palikuonių (ainių), kad būtų įdėjusi į šį darbą visas savo jėgas, tai pasaulis būtų virtęs dykuma — nei vienos trošos nebūtų

buvusios, nei vieno pataisyto kelio, nei vieno raštelio, kadangi beždžionė yra gyvulys, neturįs protingos sielos!

Nežinau, ar girdėjai, skaitytojau, jog mėginta (žinoma ne kieno kito, kaip tų pačių “beždžionininkų”) sudaryti iš beždžionių naują kartą! Nemanykit, jog aš juokauju. Ne! “Beždžionininkai” net mėgino “sužėnyti” žmones su beždžionėmis! Mėgino išmokyti jas kalbėti. Viskas veltui! Tik pridirbo juokų, ar bemėgindami patys gavo galą Afrikos ir Amerikos giriose ir dykumose. Po šitų mėginimų “beždžionininkai” buvo jau aptilę. Tik dar mūsų lietuviai laisvamaniai pamėgdžioja “beždžionininkus”.

Mes drąsiai galime didžiūotis prieš visus kitus gyvius, kadangi Dievo esame apdovantoti protinga siela. Galime būti tikri, jog siela, kuri galėjo ir gali nuveikti tokių įstaibių dalykų, niekadoms neišnyks! O jei “beždžionininkai” turi noro gerbti beždžiones, lyg kad savo pranokėjus, gimines ir artimuosius, tai jau tesižinie! Mes jiems nepavydime, tiktai gailimės jų. Tačiau, teneklaidina jie žmonių ir tenevaro jų beždžionių gašluman ir purvan! Tesivartalioja jie patys purvuose, kaip kad jų tariamieji giminės beždžionės, kiaulės, ar kiti gyvūnai! Mūsų statula yra stati, tiesi — taigi, ir žiūrėjime į aukštąjį dangų, o savo sielos protu dėkokime Tam, kurs yra Aukščiausias Protas ir mums protą yra davęs, kad jį vartotume ne tam, kas pikta, žema, bet tam, kas kilnu, dangiška, ideališka!

3. Visi žmonės trokšta laimės.

Kiekvienas jūsų, skaitytojau, jau gerai supranti, jog esi pilnai skirtingas nuo visų gyvūnų ir gali pasivadinti žemės karaliumi. Tačiau, dabar kyla klausimas: kuriam tikslui mes čia gyvename?

Na, reikia žinoti, jog šį klausimą užduodu ne aš pirmasis, ir ne aš paskutinis. Šiuo klausimu beveik visi pasaulio išminčiai lauzydavo ir tebelaužo savo plikus kaušus, o belaužydami, prieina didžiausiųjų nesąmonių...

Štai kai kurie jų tvirtina, jog žmogaus gyvenimo tikslas tai neišsprendžiamoji mįslė (spėja), jog žmogaus gyvenimo tikslas esąs nuo mūsų paslėptas dalykas! “Nieko mes nežinome ir niekadoms nežinosime!” Vo-

kiečių filosofas, Aleksandras Humboldtas, išdrįso net pasakyti, jog visas žmogaus gyvenimas tai, esą vien nesąmonė! Kiti vėl su Epikūru įrodinėja, jog žmogaus gyvenimo tikslas tai esą kuodaugiausiai smagintis visais savo kūno pojūčiais, kitaip sakant: paleistuvauk, girtuokliauk, spausk kitus, gyvenk vien tik sau, kitais nesirūpink ir t. p.! Ar supratai, skaitytojai? Tai bent filosofas! neprastesnis ir už mūsų laisvamanius! Šitoks Šopenhauseris, garsus tyrinėtojas gamtos, yra išsitaręs, jog tik tas esąs laimingas, kurs turi daug pinigų ir geležinės sveikatos, kadangi tik šiuo būdu gališ išmėginti visa, ką tik gali duoti pasaulis! Yra ir tokių, kurie kartu su budistais skelbia, jog po mirties žmogus visai išnyksta, virstas niekais! Visi nekatalikiški filosofai nieko tikro mums nepasako, tik kits kitam prieštarauja, o ne retai šio dėliai ir gerokai pasipeša!

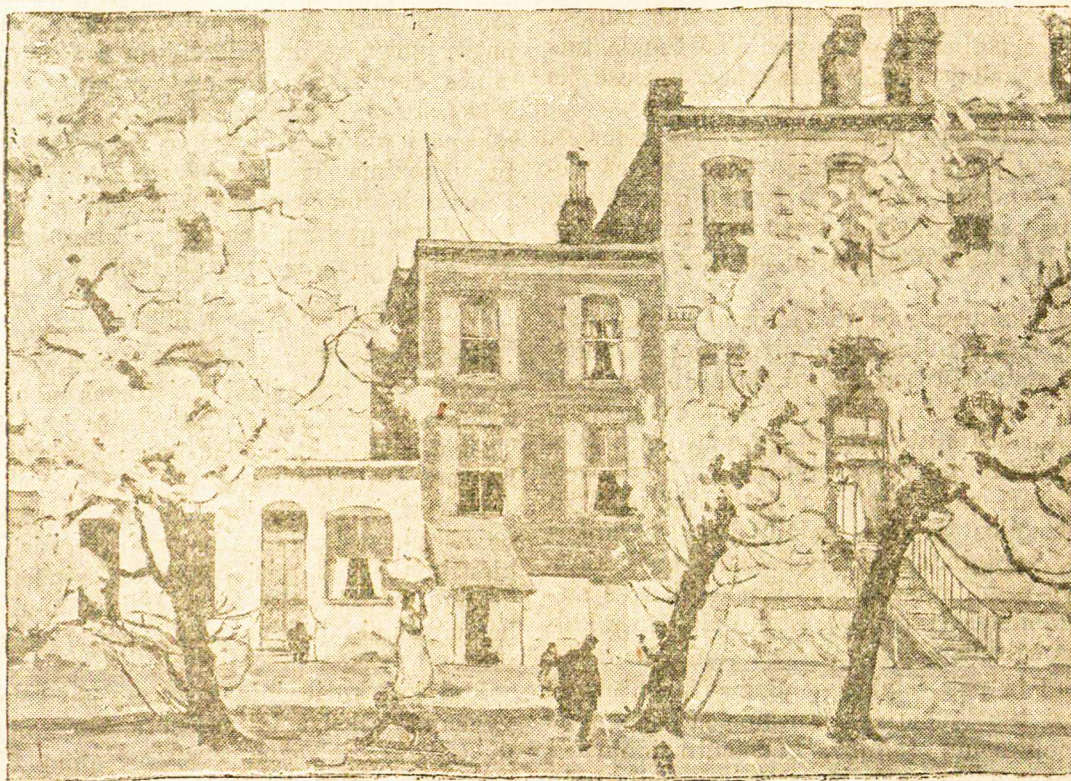
Aukščiau minėtas bernas išsprendžia šį klausimą savo giliai negalvojančiu protu. Jis nepatenkintas, kad jis neturįs laimės.

Šiuo jis nuosirdžiai pareiškė, jog jis trokštąs "laimės". Jei mes įsiklausysime į žmonių kalbas, tai išgirsime, jog jie visi, lig vieno, trokšta sau "laimės"!

Kasgi tai yra ši laimė, kurios visi be jokios išlytos trokšta? Gi ne kas kita, kaip tik patenkinimas visų savo troškimų, pilnas pasitenkinimas savo būkle, pilna širdies ramybė. O kadangi šis laimės troškimas yra įgimtas kiekvienam žmogui, ir kadangi šis troškimas laimės yra visiems bendras, tai jau drąsiai galima gauti tikra išvada, jog laimės esama ir žmogaus esama ne kuriam kitam tikslui sutverto, kaip šitai laimei. Jei šitaip nebūtų buvę, tai ir šio bendro visiems troškimo laimės nebūtų buvę. Tai aiški išvada.

Tačiau, čia ir vėl gimsta klausimas: Kurgi yra ši laimė? Ar galima ji pasiekti čia ant žemės?

Na, tai skaitytojai, ir pagvildensime šį klausimą. Tačiau, nesigilinkime į proto gelmes, o tik paprasčiausiu būdu išžiūrėkime į žmonijos gyvenimą.

Mirusiojo Chicagoj Meno Instituto direktoriaus R. B. Harshe pieštas vaizdas vardu "Street in Georgetown." Šis vaizdas su kitais jo kūriniais išstatytas institute.

ŠVENTOJI TERESĖ

Šiaurės Prancūzijoje, Lisieux miestely, mirė 1897 metais jauna vienuolė — karmelitė. Jos karščiausias noras buvo žmonėms gera daryti ir didžiai mylėti pasaulio Išganytoją. Savo tikslui pasiekti ji nesigailėjo nei darbo, nei aukų, o jos valia sugėbėdavo nugalėti net ir sunkiausias kliūtis, pastojusias jai kelią.

Vos penkiolikos metų būdama, jau nusprendė savo tikslui pasiekti įstoti į karmeličių vienuolyną. Bet vyresnioji atsisakė ją priimti, nes sunkiam ir griežtam gyvenimui ji buvo dar per jauna. Tada ji kreipėsi į vyskupą, bet ir čia tas pats neigiamas atsakymas. Nenustodama vilties, prikalbėjo savo tėvą (motina buvo jau seniai mirusi), nuvažiuoti į Romą pas patį Popiežių. Audiencijos metu ji prašė šv. Tėvą, jau dabar leisti stoti jai į vienuolyną; bet ir čia buvo maža vilties, nes niekas nemanė, kad tokia jauna mergaitė galėtų panešti tokį sunkų karmeličių gyvenimą. Sugrįžusi namo ji vėl kreipėsi į vyskupą. Pagaliau pasiekė savo: jai buvo leista įstoti į karmeličių vienuolyną. Jau tas vienas bruožas gražiai apibudina jos stiprią valią ir pasiryžimą.

Dabar prasidėjo rimtas ir sunkus gyvenimas: kieta lova, niekad nekūrenamas kambarėlis, daug pasninkų... Bet diena po dienos ji atkojo Išganytojui už žmones savo maldas, darbus ir skausmus — o jų buvo daug. Ji stengdavosi vien tik Dievo valią pildyti, todėl savosios visai išsižadėjo, pažadėdama amžiną paklusnumą. Pažadėdama neturtą, ji išsižadėjo daugybės malonumų,

kad galėtų kitiems amžiną malonumą — laimę danguje užtarnauti. Išsižadėjo sukurti savą šeimą ir pažadėjo amžiną skaistybę, kad galėtų su švenčiausia Motina globoti visą krikščionių šeimyną. Ir visa širdimi panilo Išganytoją, o su Juo ir visą žmonių karštai, karštai...

Savo meilei ir pasiaukojimui ji nestatė jokių ribų, todėl džiöva greit sunaikino jos visas jėgas. Ji mirė eidama vos 24-us metus.

Šv. Teresė gali mums tikrai pasakyti: "Visa, ką turėjau ir ką tik galėjau paaukoti, atidaviau už jus, mylimi žmonės, paaukojau pasaulio Išganytojui". Tikrai, ji buvo Dievui deginamoji auka už mus.

Bet jai ir to buvo per maža; ji sakydavo: "Mano dangus — žmonėms gera daryti". Ji norėjo dar pati visiems laimę nešti. Kaip šito pasiekti? Ir štai, ji sugalvojo nepaprastai kilnų ir drąsų planą: pačiai patekti į dangų ir ten klausyti žmonių maldų, tuos žmones užtarti ir barstyti prašoma "rožes iš dangaus". "Bet aš į dangų taip eisiu, — galvojo ji — kad šituo mano gyvenimo takeliu kiekvienas galėtų manimi sekti, net ir silpniausias. Tuo būdu galėsiu dar daugelį laimingus padaryti".

Savo šventumo pagrindu ji padėjo Išganytojo nurodymą (Mat. 18. 1, 14): elgkis su Dievu visai taip, kaip geras vaikutis elgiasi su savo tėvais: taip mylėk, pasitikėk, būk taip prisirišęs, būk toks skaistus ir atviras... Mat, kaip toks santykis kūdikio su tėvais yra visai natūralus, taip ir antgamtinės kūdikystės santykis su Dangišku Tėvu yra taip pat Sutvėrėjo norėtas (pav. malda "Tėve mūsų"...).

O jeigu vaikas gali, nejaugi tu negalėsi?!

Ir ji nesuklydo. Pati šv. Bažnyčia pripažino ją 1925 metais šventąja, o paskui ją paskelbė net visų misijų globėja. Per paskutinį tūkstantį metų istorijoje nėra žinomas panašus atsitikimas, kad tokiu trumpu laiku kas taptų tokiu dideliu šventuoju, kurio garbė taip greit pasklistų po visą pasaulį ir kuris tiek daug išklausytų žmonių maldų, padėdamas jiems sunkiose kovose.

Kreipkis ir Tu į ją, su pilnu pasitikėjimu, prašydamas jos "roželės" — sau malonių!

Marijos Garbinimas

(Marijos mėnesio proga)

Štai nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta... (Lk. 1, 48)

KARŠTĄ vasaros dieną, amerikietis filosofas Emerson įlipo į autobusą pilną žmonių. Visi įkaitę, sudribę snaudžia ant suolų. Staiga vienoje sustojimo vietoje į autobusą įlipo motina su mažu kūdikiu ant rankų. Dideliu vargu kampe suradusi vietelę motina atsisėdė. Šilumos sudribinti keleiviai nekreipė dėmesio. Tvankus oras dusino mažutėlį. Ką daro motina? Motina akis įsmeigė į kūdikio veidą, rankomis jį spaudė prie meile liepsnojančios motiniškos širdies, o lūpomis kartojo tokius karštus žodžius, kad nenoromis į ją sužiūro visi autobuso keleiviai.

Brangieji Kristuje! Mes važiuojame autobusu. Tas autobusas, kurį astronomai vadina žeme, pašėlusiu greitumu erdvėje lekia aplink saulę. Milijonai milijonų keleivių sėdi jame grūsdami vienas kitą. Tačiau, kas skaudžiausia, kad dauguma jų nežino nei iš kur, nei kur keliauja. Tai pasaulio autobusas prieš Mariją ir Kristų. Bet štai, prieš 1937 metus

į sudribusių, išvargusių keleivių tarpą sėda jaunutė motina su Mažutėliu ant rankų. Kas ji yra? Tai Marija su Kūdikieliu Jėzumi. Tačiau pasaulio autobuso vietos užimtos. Marijai liekasi nuošalus Betlėjaus tvartelis. Bet Marija, ėdžiose paguldžiusi kūdikėlį Jėzų, akis įsmeigusi į jo dievišką veidelį, širdies gilumoje kartojo Magnifikat žodžius:

— Štai, nuo dabar visos kartos mane vadins palaiminta. Nes didelių dalykų padarė man Galingasis, kurio vardas šventas (Lk. 1, 48-49). —

Tylūs Marijos žodžiai sujudino dangų ir žemę. Padangėse pasigirdo angelų giesmės, o žemėje nuo tos valandos žmonių žvilgsniai pakrypo į Jėzų ir Mariją.

Gegužės mėnuo — Marijos mėnuo. Nuo saulėtekio, lig saulėleidžio, visam žemės rutuly, didžiulėse bazilikose, mažose koplytėlėse, net daugelio šeimų kambarėliuose, milijonai katalikų suklaupę prieš gėlėmis papuoštus altorius, šviesoje skęstančius paveikslus ar statulas, iš karštų krūtininių sveikina Mariją:

— Sveika Karaliene Motina gailėstingu, mūsų gyvenimo saldybe ir viltie!.. Sveika Marių Žvaigžde!.. Sveika Marija Mažonės pilnoji!.. Dangaus Karaliene džiaukis! —

Marijos pranašystė išsipildė. Šiandien visos giminės garbina Mariją, o Bažnyčia, po Jėzaus, Marijos garbei skiria pirmą vietą. Marijai pavesti visi metų šeštadieniai. Marijai skiriamos aštuonios dienos gruodyje, šaltos žiemos laikotarpį. Aštuonias dienas minimas Marijos ėmimas į dangų karštą vasaros rugpiūtį. Marijai, Ražančiaus Karalienei, pašvęstas spalio, niūraus rudens, mėnuo. Marijai pagaliau pašvęstas gražiausias pavasario gegužės mėnuo. Taip. Nežinoma Nazareto Mergelė, tylioji Betlėjaus Motinėlė, Marija, pasidarė žmonių maldingumo centras.

Ir kas gi esi Tu, o Marija, kad prie savęs trauki žmoniją? Kad tave tikintieji vadina Karaliene ir Motina? Kuri tavo garbės priežastis? Tavo Marija garbės versmė: Dievo Sūnaus Motinystė, Nekaltas Prasiidėjimas,

Gyvenimo šventumas, Gailestingumo priebėga, Malonių indo, Dangaus ir žemės Karalienės vardas...

Taip. Šv. Trejybė Mariją išsirinko Įsikūnijančio Dievo Sūnaus Motina. Šventoji Dvasia savo skaisčiąją sužiedotinę papuošė dorybėmis. Sūnus Marijai pavedė malonių išdus. Danguje angelai Mariją vadina Karaliene. Žemėje nusidėjėliai Mariją laiko priebėga, vienintelė pagalba varguose. Iš čia Marijos garbė, šventės, maldos, simnai, pasiaukojimai...

Gražus yra rūtelių darželis, kai jis prisėtas gražiųjų gėlių. Bet dar gražesnė žmogaus siela, kai ji prisodinta antgamtinio gyvenimo dorybių. Tačiau rūtelės vysta nelaistomos, dorybės nyksta negaivinamos. Marija yra malonių dalintoja: Per ją malonės

gyvenimas; per ją kelias prie Jėzaus, per Jėzų į garbę.

Gegužės sulaukusios, kuklios mergaitės, puošia altorius. O tu, Marijos gegužinių pamaldų dalyvi, ką atneši Marijai šiandien ir per sekančias trisdešimt dienų? Atnešk savo širdį. Atnešk maldingumo intenciją! Pasiųžki kasdien lankyti gražiąsias Marijos garbei pamaldas! Marijos mėnuo lai būna gražaus Marijos gyvenimo prisiminimas, o gegužinės pamaldos — širdį prie Marijos nešanti malda. Svarstydamas Marijos gyvenimą, giedodamas giesmes, kalbėdamas maldas kasdien pinki Marijos garbei gražesnį, negu vystančių gėlių, vainikėlių, kuriuo, kelionės pabaigoje, Marija papuoš tavo paties galvą.

Snaudalis

Švenčiausios Panelės Marijos Šventės

“Sveika Karalienė, gailestingumo Motina!” (Salve Regina).

JAU iš seno žmonės yra pratę iškilmingai minėti svarbiuosius, valstybės, apskričio, miestų, ar šeimos gyvenimo įvykius. Saime suprantama, jog ir krikščionys katalikai negali tylomis praeiti pro šalį tokios, visuotinos pasaulinės svarbos įvykius, kaip kad Išganytojo įsikūnijimas, gimimas, apipiaustymas, atpirkimas, įstatymas Švenčiausio Sakramento, iš mirusiųjų atsikėlimas, užžengimas dangun, atsiuntimas Šventosios Dvasios, kadangi svarbesniųjų žmonių įvykių negalėjo ir negali būti!

Iš pradžių šitas minėjimas ir šventimas Jėzaus gyvenimo įvykių būdavo ne visur vienodas. Daug laiko praslino, kol šventimas švenčių gavo dabartinę išvaizdą.

Kadangi Švenčiausios Dievo Motinos gyvenimas buvo kietai susijęs su Jėzaus gyvenimu, tai iš pradžių seniausios Jėzaus Kristaus šventės būdavo kartu ir Švenčiausios Marijos šventės. Tik ilgainiui pradėta atskirai švęsti Švenčiausios Marijos šventės.

Kalbėdami apie Švenčiausios Marijos įtaką vienuoliams, minėjome, jog ypač vienuoliai buvo praplatinę pamaldumą į Ją ir įve-

dę atskiras šventes. Kadangi iš krikščionijos pradžių vienuolija pradėjo kurtis rytuose (Azijoje, Afrikoje), tai ir Švenčiausios Marijos šventės daugumoje buvo gavusios pradžią irgi rytuose. Iš ten, krikščionijai besiplečiant, beveik išimtinai per vienuolių misijas, ar skelbimą Išganytojo mokslo stabmeldžiuose, pradėta šitos šventės švęsti ir vakaruose (Europoje). Iš pradžių švęsta jos tik atskiruose kraštuose, ar apskrityse, o vėliau popiežių galutinai nustatyta visam pasauliui. Šiuo būdu atsirado visiems tikintiems įsakytos priverstinios švęsti penkios Švenčiausios Marijos šventės, būtent: Nekalto Prasiidėjimo, Gimimo, Apreiškimo, Apsivalymo (Įvedybų) ir Ėmimo į dangų; be šio dar mažesnės, kaip va: Apsireiškimo Liurde, Sopulingosios, Škaplierinės (de Monte Carmelo), Aplankymas, Marijos Vardo, Gailestingosios (de Mercede), Snieginės (Ad Nives), Ražančiaus ir Pasiaukojimas šventykloje (Praesentatio).

Labai seniai pradėta švęsti Švenčiausios Panelės Marijos prasiidėjimo šventė. Iš pradžių buvo įsivyravusi nuomonė, jog ir Švenčiausioji Marija gimusi ne paprastu, bet stebuklingu būdu. Tačiau, šitos nuomonės klaidingumas buvo įrodytas, ir krikščionys ka-

talikai, minėdami Jos gimimo dieną, pagerbdavo Ją tiktai kaip pradėtą be nuodėmės. Per ilgą visi katalikai pradėjo maldauti popiežių, kad jie švenčiausios Marijos nekaltąjį prasidėjimą paskelbtų jau kaip tikėjimo tiesą (dogmatą), ką pagaliau ir buvo paskelbęs Pius IX 1854 metais.

Labai tinkamai šios šventės diena buvo paskirta 8 gruodžio, Advento metu, kadangi Adventas atvaizduoja mums anuos 4000 metų, per kuriuos visos tautos didžiausiu pasiilgimu laukdavo užgimsiant anos be nuodėmės Panelės, kuri turėjo sutriuškinti galvą žalčiui.

8 rugsėjo R. K. Bažnyčia dideliu džiugavimu švenčia Švenčiausios Marijos gimimo dieną. Šio džiaugsmo priežastį pati Bažnyčia paaiškina šios dienos antifonoje prieš "Magnificat": "O Panele, Dievo Motina! Tavo gimimas pradžiugino visą pasaulį, kadangi iš tavęs yra kilusi Teisybės Saulė, Kristus mūsų Viešpats; kuris nuėmęs prakeikimą, paskleidė palaiminimą ir kursai, nugalėdamas mirtį, yra mums suteikęs amžinąjį gyvenimą!"

Kodėl ši šventė švenčiama 8 rugsėjo ir kada ji pradėta švęsti, tai nėra tikrų žinių. Tik žinome, jog jau 7-me šimtetyje ji švęsta Romoje, ir yra užrašytas pasakojimas (legenda), pasak kurio šią dieną vienas didelis garbintojas Švenčiausios Marijos vienuolis, per kelerius metus kasmet, 8 rugsėjo girdėdavęs nepaprastai meilų Angelų giedojimą. Apie tai gandas plačiai pasklydęs, pasiekęs popiežių, kurs ir paskelbęs įsakymą švęsti Marijos Gimimo dieną 8 rugsėjo.

25 kovo, t. y. 9 mėnesiai prieš Kalėdas, švenčiama Apreiškimo šventė, kuri primena mums, kaip Arkangelas apreiškė Marijai, jog iš Jos gimsiąs žadėtasis Mesijas. Šita šventė bene bus tik seniausioji pirmųjų krikščionių labiausiai branginamoji šventė, kadangi seniausiose katakumbose, t. y. požemiuose, kur persekijimų laikais krikščionys atlikdavo savo pamaldas ir laidodavo savo nabašninkus, o ypač kankinius, yra išlikęs Arkangelo Gabrielio apreiškimo paveikslas. Ši šventė buvo plačiai žinoma jau 400 metais. Visos šios dienos maldos yra be galo graudingos.

Apsivalymo, arba Įvedybų šventė šven-

čiama 2 vasario, kai per saulegražą dienos eina ilgyn, saulė šviečia skaisčiau, širdžiai darosi jaukiau, kadangi prisiartina pavasario ir vasaros saulėtos dienos. Ji primena mums labai svarbią tikėjimo tiesą, būtent, kad Jėzus, anot Simono senelio žodžių, "šviesa pagonims apšviesti ir tautos Izraelio garbė", įžengdamas pasaulin, atnešė su savim tikrąją dangiškąją šviesą ir už mus nusidėjėlius pasiaukėjo dangiškajam Tėvui ir šį pasiaukojimą atliko po 33 savo gyvenimo metų.

Rytuose ši šventė švęsta jau 5-me šimtetyje. Ciesorius Justinijonas dėl įvairių anuomet ištikusųjų pasaulį nelaimių paliepė (541 m.) šią šventę švęsti visoje ciesorystėje, maldaujant, kad Išganytojas, kurs šventykoje teikės sutikti Simeoną senelį, teiktųsi ateiti žmonėms pagalbon. Iš pradžių ši šventė buvo tai Jėzaus šventė; tačiau, vėliau kas kart dažniau ir dažniau pamokslininkai pradėjo kalbėti apie Įvedybų šventės žvakę, Švenčiausiąją Mariją, kurios dėka atsirado pasaulyje "Pasaulio šviesa". Per ilgą ji virto labiau Marijos, kaip Jėzaus šventė.

Rasit, seniausiąją Marijos šventę galima pavadinti Žolinės šventę, kuriai yra skirta 15 rugpiučio diena, kame glūdi gili mintis, būtent: Marija dėl Jos nuopelnų prilyginama vynuogės šakelei; taigi, Jos mirtis primena mums savaimę pjūtį, kuri yra gausus užmokesnis už žmogaus visų metų sunkųjį darbą. Ir Marija yra gavusi pilną užmokesnį, tik atsiskyrusi su šiuo pasauliu, paimita dangun! Ši šventė rytuose vadinasi "Užmigimo" šventė, arba "Poilsio", o vakaruose ji vadinasi "Ėmimo į dangų" šventė, kadangi pagal visų pamaldžių katalikų manymą Jos ir kūnas buvo paimitas dangun.

Švenčiausios Marijos vardas visų tikinčiųjų gerbta iš pat pradžių ir pagaliau, 1513 metais Marijos Vardo šventė buvo patvirtinta Ispanijoje. Popiežius Inocentas XI ją įsakė švęsti visam pasauliui tikslui padėkoti Marijai už suteiktą pagalbą mūšy prieš turkus Vienoje. Ši šventė švenčiama aštuntoje dienoje po Marijos Gimimo šventės, kadangi pagal žydų papročius gimusiems būdavo duodama vardas aštuntą dieną po gimimo.

Sopulingosios Marijos šventė švenčiama dukart imetus: penktadienį prieš Verbą ir

rugsėjo trečią sekmadienį. Skirtumas yra tame, kad pirmoji primena stovinčią prie kryžiaus Dievą Motiną, o antroji Ją mini kaipo Kankinių Karalienę. Pastaroji šventė buvo įvesta Kolonos (Cologne) provincijos santarybos (sinodo) tikslui sulaukyti eretikų husitų įniršimą prieš Kristaus ir Marijos paveikslus, kuriuos jie naikindavo nepaprastu įsiutimu!

Aplankymo šventė pradėta švęsti pranciškiečių jau 13-me šimtmečiu, o 14-me popiežių Urbono VI ir Bonifaco IX įsakyta švęsti visur. Melstasi į Mariją, kaipo į gražintoją ramybės, kurios anuomet buvo nepaprastai nūstojusi Bažnyčia. 1850 m. popiežius Pius IX šią šventę iškėlė į aukštesniojo laipsnio šventę tikslui "padėkoti Švenčiausiajai Ponei, kuri taip stebuklingu būdu buvo atėjusi pagalbon jam ir visiems katalikams, taip kad jis galėjo sugrįžti Romon ir pasiliuosuoti iš priešų maumamojo jungo".

Aplankymo šventė švenčiama 2 liepos, spėtinai todėl, kad tai artimiausi šv. Jono Krikštytojo gimimo šventei diena.

Šv. Ražančiaus šventė buvo įsakyta šv. Pijaus V, kaipo padėka už nugalėjiną turkų ties Lepanto. 1571 m., ir jo pavadinta "Mūsų Ponia Nugalėtojos" šventė. Popiežius Grigalius XIII pavadino ją "Šv. Ražančiaus" švente; o popiežius, Leonas XIII liepė visą spalį mėnesį švęsti tikslui atsiuoduoti ypatingu būdu "Šventojo Ražančiaus Karalienės" globai.

Škaplieriaus šventė popiežiaus Siksto buvo leista (1587 m.) švęsti karmelitams, o vėliau (1726 m.) Benedikto XIII įsakyta švęsti visai Bažnyčiai.

Be virš minėtųjų švenčių dar 21 lapkričio minimas Paaukojimas Švenčiausios Panelės šventykloje (Praesentatio); Snieginės (Ad Nives) 5 rugpiūčio. Per šią šventę Bažnyčia mini, kaip Liberiaus popiežiaus laikais vienam pamaldžiam Romos patricijui Jonui, norinčiam savo turtus paaukoti geriems tikslams, pasirodžiusi Marija, liepdama jam Jos Vardui pagerbti pastatyti bažnyčią toj vietoj, kurią jis ras prisnigtą (o tuomet Italijoje labai karšta).

Pagaliau, Gailestingosios (De Mercede) šventė minima 24 rugsėjo ir primena kaip Marija pasirodžiusi šv. Petruui Nolaskiečiui,

šv. Raimundui Penafortiečiui ir Aragonijos karaliui Jokūbui, įsakydama įsteigti vienuoliją tikslui išpirkti iš saracenų pakliuvusius nelaisvėn žmones.

Paskutinė Švenčiausios Marijos šventė yra tai Jos Apsireiškimo šventė, kuri mums primena, jog ketvirtais metais po paskelbimo tikėjimo tiesos (dogmato) apie nekaltąją Švenčiausios Panelės Marijos prasidėjimą (1854), Nekaltai Pradėtoji keletą kartų buvo pasirodžiusi pamaldžiai mergaitei Bernadetai ties miestu Liurdu ant Gavi upės kranto aukšto kalno oloje, liepdama jai pranešti apie tai kunigams tam tikslui, kad jie pastatytų šioj vietoj bažnyčią ir melstųsi į nekaltai pradėtąją Švenčiausiąją Panelę, prašydami Jos užtarymo ir pagalbos. Savo žodžiams patvirtinti Ji padarė stebuklą, būtent: iš olos ištriško bėgantis upeliu vanduo, turįs gydymo ypatybių. Vietinis vyskupas, nuodugniai ištyręs visą dalyką, po keturių metų leido laikyti pamaldas. Pastatyta bažnyčia. Popiežius Leonas XIII apdovanojo ją malonėmis. Popiežius Pius X įvedė pamaldas visose bažnyčiose 11 vasario. Ši vieta pragarsėjo dideliais išgydymų stebuklais, patvirtintais net ir nekatalikų gydytojų. Dar ir šiandien stebuklai nesiliauna buvę.

Švenčiausios Marijos visos šios šventės turi savy kažką be galo patraukiančio. Kaip kad motinos gimimo, ar vardo dienos vaikui laukia didžiu nekántrumu, o sulaukus, apspinta savo motinėle, nuširdžiausiai sveikindami ją, nešdami jai dovanų, taip lygiai ir katalikai per Dievą Motinos šventes skubinasi bažnyčion pasveikintų anos savo Motinėlės, kuri dalyvavo atpirkime mūsų, o dabar, gyvendama danguje, rūpinasi savo pagalba ir užtarymu, kad mes pasiektumėme paskirtos mums laimės vietas! Amžinos tėvynės!

Tačiau, švęsdami Jos šventes, pagerbdami Ją ir dėkodami už Jos užtarymą, mes kartu meidžiamės ir į Švenčiausiąją Trejybę su padėka už tai, kad Ji teikėsi išrinkti Išganytojo Motiną taip prakilnią Švenčiausiąją Panelę Mariją, kuri savo skaistumu praviršija visus kūrinius!

Taigi, gerbdami Ją, mes visų pirma garbiname Dievą aukščiausiąją, tik vienam Dievui priderančia maldos pagarba (latría), o

Švenčiausiąją Mariją tiktai garbės garbini-
ma (hiperdulia). Pradedame maldas į Ją,
kreipdamies į Dievą, ir baigiame, užraukda-
mi maldą žodžiais: “Per Jėzų Kristų, mū-

su Viešpatį, kurs vienybėje su Dievu Tėvu
ir Šventąja Dvasia viešpatauja per amžių
amžius!” Šiuo būdu meldamies į Mariją,
mes viską galime gauti iš Dievo per Ją!

ŠVENČIAUSIOS JĖZAUS ŠIRDIES MALDOS APAŠTALAVIMAS

**Kad Tarptautinis Eucharistinis Kongresas
Budapešte Pasisektų.**

ŠITA intencija yra labai brangi Šv. Tėvui.
Tai galima spręsti iš to, ką jis yra pasa-
kęs apie Eucharistinius Kongresus: “Nėra
geresnės priemonės sužadinti bei sustiprinti

pagarbos ir meilės jausmus žmonėse į Šv. Sa-
kramentą, kaip per Eucharistinius Kongre-
sus. Taiposgi, negalima rasti geresnio būdo
platinti katalikų tikėjimą, kaip per Šv. Sa-
kramentą”.

Gegužės mėnesį katalikai iš visų šalių su-
sirinks Budapeštan. Čia prie Eucharistijos
Viešpaties altoriaus, žmonės sustiprins savo
ryšius su Dievu ir visi bus sujungti į vieną
šeimyną meilės ir teisingumo saitais. Ir gal
nebus geresnės progos — kaip šita Eucha-
ristinio Kongreso proga — nuoširdžiai pra-
šyti Šv. Jėzaus Širdies, kad vidurinėje Eu-
ropoje milijonai atskalūnų sugrįžtų į vieny-
bę su Katalikų Bažnyčia. Ypač, kad šių die-
nų tautos, kurios tarp savęs nesutinka ir
nori kariauti, pasirinktų už vadą mūsų Eu-
charistinį Viešpatį, ir kad jas vienytų krikš-
čioniškos meilės ir teisingumo saitai.

Tegul visi Apaštalystės nariai susijungia
dvasioje bei mintimis nuskrenda į Eucha-

ristinį Kongresą Budapešte ir melstų mūsų
dievišką Viešpatį, kad Jis teiktųsi duoti mums
reikalingų malonių.

Šv. Jonas Nepomucenietis

Šv. Jonas gimė 1330 m. Nepomuco mieste,
Bohimijoje. Jis mirė kankinio mirtimi, dėl
to, kad nenorėjo sulaužyti šventos Išpažin-
ties paslaptį.

Šitaip įvyko. Jonas buvo paskirtas kape-
lionauti prie Venceslavo karališkojo dvaro.
Šventoji karalienė išrinko Joną, kaip savo
dvasios vadą. Karalienės vyras pavydėjo ir
įtarinėjo savo moterį ir jis norėjo iš šven-
tojo sužinoti jos išpažinties medžiagą. Jonas
tylėjo, nei žodžio neištarė. Jis tapo įmestas
kalėjiman. Paskui, karalius Venceslovas su-
pyko ir liepė Jonui surišti rankas ir kojas
ir įmesti į Moldau upę. Dangiška šviesa ap-
švietė vietą, kur plūduriavo šventojo kūnas.

LAVYBA

Pasitikėjimas išpažintimi. — Nuodėmklausio
ištikimybė išlaikant klausyklos paslaptį,
yra dieviškas ženklas ir rodo išpažinties sa-
kramento dieviškumą. Be to, Atgailos sa-
kramentas yra Dievo ypatingos Apvaizdos
ženklas.

YPATINGA MISIJŲ INTENCIJA

**Kad moksleiviai katalikų mokyklose domė-
tųsi misijomis.**

NURODYMAI PROMOTORIAMS

IŠTIKIMASAI PROMOTORIAU:—

Pereitą mėnesį svarstėme apie promoto-
rius ryšių palaikymą su savo kuopelės nari-
ais. Minėjome, kad šis ryšys palaikomas per
lapelių padalinimą ir draugijos narių ap-
lankymą. Kas mėnesį narius lankyti, tai pui-
kus būdas skleisti pamaldumą į Šv. Jėzaus
Širdį.

Promotorius stengsis, ypač paskleisti na-
rių tarpe Atsiteisimo Komunijos praktikavi-

mą. Kiekvienas promotorius, gerai žino, kaip šitoji lavyba yra maloni Šv. Jėzaus Širdžiai, nes mūsų Išganytojas taip nuoširdžiai patarė Marijai Margaritai atlikinėti tą pratybą. Aišku, idant katalikas galėtų būti Apaštalytės Draugijos narys, jis turi bent pirmo laipsnio pratybą atlikinėti.

Promotorius turi išmintingai elgtis, jei jis nori, kad nariai pradėtų atlikinėti Atsitiesimo Komuniją. Svarbu, jei promotorius mato, kad narys neina taip dažnai prie šv. Komunijos, jis neturėtų per greitai raginti prie Atsitiesimo Komunijos. Tačiau nariai, kurie ištikimai atlikinėja rytinį pasiaukojimą su laiku bus patraukti prie šv. Jėzaus Širdies.

Promotorius lankys savo narius kiekviena mėnesyje. Jis ne vien gali išdalinti lapelius, bet apart kitų dalykų, gali priminti nariams, kad pirmą penktadienį yra tinkama diena atlikinėti Atsitiesimo Komuniją. Tuo būdu, šv. Jėzaus Širdies garbintojų skaičius padidės pirmame mėnesio penktadienyje. Juk ar gi promotoriui nebus malonu, matyti pirmą mėnesio penktadienį žmo-

nių minias priimant mūsų Viešpatį šv. Komunijoje.

Apaštalytės nariai turi turėti mintyje, kad amžinai reikia atsitiesi už nedėkingumo, drungnumo ir nepagarbos nuodėmes ir ypač, už šventvagystės papildytas mūsų Viešpačiui Švenčiausioje Komunijoje. Apaštalytės nariai gali bendrai vykdyti Atsitiesimą. Tada, vienoje kuopoje gali būti 30 narių, jei atsitiesimas daromas kas mėnesį. O jei atsitiesimas daromas kas savaitę, tai septyni nariai bus vienoje kuopelėje. Tokiu būdu, nariai iš eilės gali priimti Atsitiesimo Komuniją. Taiposgi, reikia nariams priminti, kad jei dėl kokios nors priežasties, jie negalėjo skirtą dieną priimti šv. Komuniją, tai bet kokią patogią dieną gali pasirinkti. Tada, tie nariai pelnys sau reikalingų malonių.

Promotoriai turi nariams pranešti kokius gausius atlaidus galima gauti darant viršminėtą pratybą. Taiposgi, Apaštalytės Maldos įstatai paduoda visokias kitas žinias. Taigi, promotoriai kurie kitus ragina prie didesnės meilės į šv. Jėzaus Širdį, patys tampa malonesniais šv. Jėzaus Širdžiai.

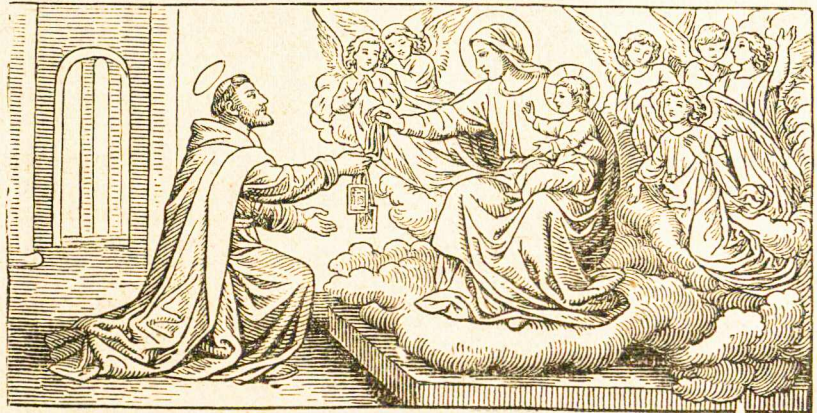
Kun. A. T. (Samata)

Dievo Motinos Gerosios Patarties Škaplierius

Žinoma, kad mūsų išeivijoje yra daugelis tokių lietuvių, kurie, įstoję į kitataučių vienuolinius ordinus, nesidarbuoja mūsų tautos gerovei, bet dirba svetimtaučių naudai.

Taip negalima išsirtarti apie gerb. augustijoną Tėvą Kazimierą Juozaitį, O. S. A., kuris dabar garbingai eina kilnias klebono pareigas ŠŠ. Petro ir Povilo lietuvių R. K. parapijoje, Rockford, Illinois. Jis

yra atsižymėjęs lietuvis tėvynainis ir uolus misijonierius. Be to, jis yra atsižymėjęs bažnytinės muzikos žinovas, talentingas giesmininkas ir žavus pamokslininkas. Neabejojama, kad rockfordiečiai lietuviai dideliai džiaugiasi ir yra labai patenkinti, turėdami

savo klebonu tokį nepaprastą ir garbingą vienuolį.

Dėl to, ir mes nuoširdžiai jį sveikiname, ir tuo pačiu tikimės iš jo sulaukti daug kūrybos darbų mūsų tautos naudai, Bažnyčios gerovei ir Dievo garbei.

Jis savo parapijoje pradėjo garbingą pamaldumą prie Dievo Motinos Gerosios Patarties

Tēvų Augustijonų Ordinas atsidavusiai gerbia Švenčiausiąją Panelē Marijā plačiai žinomū Gerosios Patarties Motinos garbinguotū vardu. Gerb. Tēvas Kazimieras Juozaitis, O. S. A., sekdamas savo Ordino garbinga pavyzdį, savo parapijoje, nuo pat atėjimo į ją, įvedė kilnųjį pamaldumą prie Dievo Motinos Gerosios Patarties. Ir štai šio (balandžio) mėnesio 18 dieną pradėjo Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplieriaus noveną, ir ji baigsis to paties mėnesio 26 dieną, kurią pripuola Dievo Motinos Gerosios Patarties šventė. Dievo malonei padedant, tikime, kad ta novena jo parapijonims suteiks skaitlingų ir gausių malonų, ir suįdomins kitus lietuvius klebonus kviesti atsižymėjusį misijonierių ir garsų pamokslininką, gerb. Tėvą Kazimierą Juozaitį, kad garbingojo pamaldumo apaštalavimą paskleistų bei išpopuliarintų ir jų parapijose.

Dabar pasiklausykime gerb. Tėvo Kazimiero Juozaičio garbingojo apaštalavimo, kaip jis išganingai skleidžia garbingą ir maldingą idealą apie Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplierių.

Anot jo paties paskleistų žodžių, didelis pamaldumas į Švenčiausiąją Panelē Marijā, kaipo Gerosios Patarties Motiną, taip galingai plito žmonėse, kad Apaštaly Sostas tėviškai susidomėjo ir laimiančiai patvirtino naująjį škaplierių tiems, kurie pamaldžiai atsiduoda Švenčiausiajai Panelē Marijai ir Ją nepaprastai gerbia kaip Gerosios Patarties Motiną, ir ypatingai, kad tuomi Dievo Motinos Gerosios Patarties gerbėjus atskirti nuo kitų Marijos gerbėjų, ir tikinčiuosius pažadinti, kad visi kreiptųsi prie Marijos, Dievo Motinos, meldami Jos išmintingos patarties, galingo užtarymo ir maloningos glėbos sau arba kitiems.

Škaplieriaus Trumpa Istorija

Gerb. Tėvui Aurelijui Martinelli, Dievo Motinos Gerosios Patarties Pamaldumo Sąjungos moderatoriui, Genazannoje, maldaujant, Šventųjų Apeigų kongregacija gruodžio 19 dieną, 1893 metais, kreipėsi į Šventąjį Tėvą Popiežių Leoną XIII-ktąjį ir jo mel-

davo, kad malonėtų tos Pamaldumo Sąjungos kiekvieno skyriaus skirtam direktoriui arba dvasiškam vadui teikti įgaliojimą pašvęsti arba palaiminti tuos ypatingus škaplierius, dabar žinomas kaip Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplierius, ir jais kad su palaiminimu įvilktų kiekvieną, nežiūrint lyties.

Gavęs iš tikinčiųjų prašymus ir maldavimus, kuriuos patiekė Šventųjų Apeigų kongregacijos prefektas Jo Eminencija kardinolas Masella, Šventasis Tėvas Popiežius Leonas XIII, gruodžio 21 dieną, 1893 metais, apgailestaudamas tų laikų dideliu neramumu ir skaitlingus sumišimus, ir maldaudamas Palaimintosios Dievo Motinos pagalbos, sutiko maloningai patvirtinti Švenčiausios Marijos, Gerosios Patarties Motinos, škaplierių, taip pat ir kartu patiektą maldų formulą. Tuo pačiu Šventasis Tėvas malonėjo Šventojo Augustino Ordino Tėvams suteikti įgaliojimą pašvęsti arba palaiminti Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplierius, ir jais įvilkti visus tuos, kurie maldingai sutinka juos dėvėti.

Tuomet vien tik Tėvams Augustijonams duota įgaliojimas į Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplieriaus narystę įrašyti visus tuos, kurie trokšta atsidavusiai gerbti Švenčiausiąją Panelē Marijā, Gerosios Patarties Motiną. Ir vien Tėvai Augustijonai turi tam ypatingą įgaliojimą teikti tuos atlaidus, kuriuos jiems įgaliavo garbingos ir šventosios atminties patsai Šventasis Tėvas Popiežius Leonas XIII. Tas pats garbingasai Popiežius malonėjo tuo ypatingu būdu įgalioti Tėvus Augustijonus, kad jie patys galėtų teikti tą įgaliojimą ir kitiems kunigams, kurie įpareigotai eina sielų ganytojavimo kilnias pareigas.

Nūngi, į Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplieriaus narystės priklausymą įeina ne tik Dievo Motinos Gerosios Patarties Pamaldumo Sąjungos nariai, bet bendrai ir visi tie katalikai, kurie turi gerąją intenciją tapti Dievo Motinos Gerosios Patarties gerbėjais. Todėl, visi tikintieji šiandien yra raginami, kad prisimtų ypatingą įžadą ir maldingai atsiduotų Dievo Motinos Gerosios Patarties globai ir apgynimui prieš apgaulingo pasaulio nedorovę ir piktas pagundas, ir prisizadėtų savo ištikimybę ir klusnumą Šventajam Tėvui ir mūsų Šventajai Motinai

Bažnyčiai, ir įgyvendintų jų kilnius perspėjimus ir išmintingus patarimus.

Škaplieriaus išvaizda ir jo reikšmė

Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplierius susideda iš dviejų keturkampių šmotelių baltos vilnonės medžiagos, susijęs su dvilinkais baltais kaspinėliais. Ant vieno baltinio (arba šilkinio) keturkampio pusės yra išsiūtas arba įžymėtas Dievo Motinos Gerosios Patarties paveikslas su garbingojo vardo parašu (arba titulu), būtent, **Mater Boni Consilii** (arba, **Gerosios Patarties Motina**), o ant kitos baltinio keturkampio pusės yra išsiūti arba įžymėti Šventojo Tėvo popiežiniai ženklai, būtent, **tijara**, ties kurios viršūne skersai paženklinėti Šventojo Petro raktai su sekanciu padavimu: "Fili acquiesce consiliis ejus" (Sūnau, klausyk jos patarimų), būtent, obalsio pritaikinimui: "Fili acquiescite consiliis ejus" (kas reiškia, sekant Vulgatos teksto žodžius: "Vai-kai, klausykite jos patarimų"), kuriuos žodžius Šventasis Tėvas taikė Dievo Motinos Gerosios Patarties Pamaldumo Sąjungos nariams, ir kuriuos žodžius Jo Šventenybė tur būt pagrišo Rebekos žodžiais, tartais Jokū-

bui: "Nunc, ergo, fili mi, acquiesce consiliis meis" — "Taigi, mano sūnau, dabar klausyk mano patarimų" (Gen. XXVII, 8).

Pamaldus atsiliepimas į Dievo Motinos Gerosios Patarties gerbėjus

Kas daugiau palaiminta mūsų sieloms kaip klausyti išmintingų perspėjimų ir gerųjų patarimų Naujosios Rebekos, būtent, Švenčiausios Panelės Marijos, Dievo Motinos, kurią Bažnyčios Tėvai ir Doktorai vadina "Amžinosios Patarties padariniu", ir "visuotina Patarėja".

Kas daugiau išganinga kaip nulenkti ausį ir nuolankiai atsiduoti maloningai patarčiai Švenčiausios Panelės Marijos, mūsų Viešpaties ir Atpirkėjo Jėzaus Kristaus Motinos, kuri nuo amžių buvo Dievo išrinktoji, kad mokintų Atpirkėją Kūdikį ir Jį globotų šventame namelyje, Nazarete!

Sekant Mariją, Dievo Motiną, reiškia Šventasis Bernardas, "pats nepaklysi; mąstydamas apie Ją, pats nenusidėsi; maldaudamas Jos pagalbos, pats niekada nenusitosi vilties ir nesielvartausi; laikydamasis Jos, pats niekada neparpulsi".

Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplieriaus pašventinimo bei palaiminimo ir įvilkinimo formula
Tie, kurie įvelkami škaplierių, kŕipi, kuomet kunigas komža ir balta stula, pamaldžiai kalba:

V. Mūsų pagalba vardan Viešpaties.
R. Kurs sukūrė Dangų ir žemę.
V. Parodyk, Viešpatie, mums Savo pasigailėjimą.
R. Ir suteik mums Savo išganymą.
V. Viešpatie, išklausyk mano maldą.
R. Ir mano šauksmas teateina pas Tave.
V. Viešpats su junis.
R. Ir su Tavo dvasia.

V. Adjutorium nostrum in nomine Domini.
R. Qui fecit coelum et terram.
V. Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam.
R. Et salutare tuum da nobis.
V. Domine, exaudi orationem meam.
R. Et clamor meus ad te veniat.
V. Dominus vobiscum.
R. Et cum spiritu tuo.

Melskimės

Viešpatie Jėzau Kristau, Kurs esi Didžiosios Patarties Angelas, ir per Tavo Išikūnijimą tapai Garbingasai Patarėjas žmonijai, malonėk palaiminti šį Palaimintosios Marijos, Gerosios Patarties Motinos, škaplierių, ir tie, kurie nešioja (arba dėvi) tą ženklą, kad padedant Tavo malonei, sektų tikrais (arba vertais) patarimais ir pelnytų gėrybių džiaugtis amžinatvėje. Kurs gyvenai ir viešpatauji per visus amžių amžius. Amen.

Oremus

Domine Jesu Christe, Qui magni Consilii Angelus, et Admirabilis Consiliarius hominibus per Incarnationem tuam adfuisti, hoc scapulare Beatae Mariae (Matris tuae a Bono Consilio beneficere digneris, ut haec insignia gestantes per gratiam tuam recta consilia secuti bonis perfrui mereantur aeternis; Qui vivis et regnas in saecula saeculorum. Amen.

Čia kunigas švęstu vandeniu apšlaksto arba pakrapina Škaplierių (arba Škaplierius), ir dėdamas ant pečių asmenų, kuris juo būna įvilktas (arba, kurie jais būna įvilkti), pamaldžiai atsiliepia:

Priink, Broli (arba Sesuo), šį Palaimintuosios Panelės Marijos, Gerosios Patarties Motinos, škaplierių; kad Jai globojant, pats (arba pati) visais laikais galėtum vertai atlikti (arba vykdyti) visa, kas Dievui patinka, ir kad tuomi pelnytum vietą su šventaisiais bendrauti. Per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

Ir kunigas tęsia toliau:

V. Melski už mus, Gerosios Patarties Motina.

R. Kad taptume verti Kristaus žadėjimų.

Melskimės

Dieve, Kurs Tavo numylėto Sūnaus Motiną davei mums, kad Ji taip pat būtų ir mūsų Motina, ir malonėjai Jūs kilnųjį paveikslą nušviesti nuostabiu apsireiškimu, suteik, mes meldžiamė Tavęs, kad, klausydami Jūs perspėjimų, galėtume gyventi vienybėje su Tavo širdimi, ir palaimintai pelnytume mūsų dangiškąją tėvynę. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

PASTABA. Nešiojantieji (arba devinti) Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplierių, yra paliuosuoti nuo ypatingųjų maldų (arba poterių).

Tie, kurie nešioja (arba devi) Dievo Motinos Gerosios Patarties škaplierių, pelno visuotinių atleidų, būtent:

1. Tą dieną, kurią priima škaplierių, arba pirmąjį sekmadienį bei bent kurią šventę, kuri tuojau seka.

2. Balandžio 26 dieną, kurią iškilmingai minima Dievo Motinos Gerosios Patarties šventė, arba bent kurią kitą dieną šventės oktavos metu.

3. Mirties valandą, jei atlieka išpažintį ir priima Šventąją Komuniją, ir šaukiasi Jėzaus Šventojo Vardo; jei mirštantysis negali balsiai šauktis Jėzaus Šventojo Vardo, jis turi bandyti bent lūponis išarti, trokšdamas savo širdimi.

4. Švenčiausios Panelės Marijos šventėse: Nekaltojo Prasidėjimo, Gimimo, Apreiškimo, Grabnyčių ir Ėmimo į Dangų; taip pat ir Šventojo Augustino, Vyskupo, Išpažintojo ir Daktaro, šventėje.

Accipe, Frater (vel Soror), haec insignia Beatae Mariae, Virginis, Matris Boni Consilii; ut, ea inspirante, quae Deo placita sunt digne semper perficias, et cum electis suis consociari merearis. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

V. Ora pro nobis, Mater Boni Consilii.

R. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus

Deus, Qui Genetricem dilecti, Filii tui Matrem nobis dedisti, eiusque speciosam imaginem mira apparitione clarificare dignatus est; concede quaesumus ut eiusdem monitis jugiter, inhaerentes, secundum Cor tuum vivere, et ad coelestem patriam feliciter pervenire valeamus. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen.

Daliniai Atlaidai

1. Septynių metų ir tiek kvadragenų atlaidus pelno tie, kurie Švenčiausios Panelės Marijos Pristatymo ir Aplankymo šventėse atlanko bažnyčią arba bent kurią viešą koplyčią, ir meldžiasi Šventojo Tėvo skirta intencija.

2. Šimtą dienų atlaidus ir tiek kartų taip dažnai pelno tie, kurie arba lūponis arba širdimi šaukiasi Dievo Motinos išganingos patarties.

3. Taip pat šimtą dienų atlaidus taip dažnai pelno tie, kurie nuveikia bent kuri iš gerųjų darbų su sutrinta atgailojančia širdimi ir aukoja už nusidėjėlių atsivertimą.

Tuos visus atlaidus galima aukoti už kenčiančias sielas skaistykloje.

Tačiau, kad pelnius viršuje nurodytus visuotinius atlaidus, reikia eiti išpažinties ir priimti Šventąją Komuniją.

“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c